

Arrest

nr. 324 483 van 1 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 januari 2025.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Albanese nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar echtgenoot P.K., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In de bestreden beslissing worden de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ten aanzien van haar echtgenoot omtrent deze vluchtmotieven dan ook overgenomen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift de middelen en argumentatie zoals ontwikkeld in het beroep van haar echtgenoot, integraal overneemt.

Inzake haar echtgenoot, gekend onder rolnummer 318 558, heeft de Raad bij beschikking de aanvraag van haar echtgenoot verworpen.

In deze beschikking wordt gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die de Albanese nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidige vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek, die hij samen met haar echtgenote P.M. indiende, nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees, slachtoffer te worden van een bloedwraak daterend uit 2002, danig ondermijnd wordt door zijn houding ter zake. Verzoeker maakte tevens niet aannemelijk dat hij voor de betrokkenheid bij bloedwraken daterend uit 2002 en 2018 en de daaruit volgende problemen of bij eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Bij arrest van 2 juni 2020 met nummer 236 326 werd het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

Verzoekers tweede verzoek, ingediend op 22 oktober 2020, werd door het Commissariaat-generaal niet ontvankelijk verklaard aangezien verzoeker zijn betrokkenheid bij een bloedwraak herhaalde. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest van 28 september 2021 met nummer 261 293.

Op 12 december 2022 diende verzoeker zijn derde verzoek om internationale bescherming in. Hij herhaalde dat hij nog steeds niet kon terugkeren naar Albanië omdat hij er vermoord zou worden. Op 3 mei 2023 verklaarde het CGVS verzoekers verzoek niet ontvankelijk. Verzoeker ging hiertegen niet in beroep.

In het kader van zijn huidige vierde verzoek, ingediend op 29 april 2024, herhaalt verzoeker de motieven die hij tijdens zijn eerdere beschermingsverzoeken heeft aangehaald. Zo verklaart hij dat hij nog steeds vreest omwille van de bloedwraak waarin verzoeker en zijn gezin betrokken zijn en dat ze hierdoor steeds in levensgevaar verkeren. Verder verklaart verzoeker dat hij en zijn gezin bij terugkeer naar Albanië vermoord zullen worden. Volgens hem kan de politie niet helpen in het geval van een bloedwraak. Ter ondersteuning van zijn huidige beschermingsverzoek legt verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart, originele brieven van het Nationaal Verzoeningscomité, alsook een ondersteunende brief van het ministerie van Justitie neer.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het vierde beschermingsverzoek van verzoekers echtgenote eveneens kennelijk ongegrond werd verklaard door de commissaris-generaal. Haar dossier is gekend onder het rolnummer 318 766.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoekers eerste beschermingsverzoek met een weigeringsbeslissing werd afgesloten omdat de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees, slachtoffer te worden bij een bloedwraak daterend uit 2002, danig ondermijnd werd door zijn houding ter zake. Verzoeker maakte tevens niet aannemelijk dat hij voor de aangehaalde bloedwraakproblemen of bij eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/ of hogere autoriteiten;

(ii) verzoekers huidig beschermingsverzoek integraal op de motieven steunt die hij reeds in het kader van zijn eerdere verzoeken heeft uiteengezet, met name dat hij en zijn gezin bij een bloedwraak betrokken zijn in Albanië en dat zij hierdoor gevaar lopen;

(iii) aan de door verzoeker neergelegde brieven van het Nationaal Verzoeningscomité en van het ministerie van Justitie geen bewijswaarde gehecht kan worden. Uit informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd aan verzoekers administratief dossier blijkt dat dergelijke documenten aangaande bloedwraak in Albanië vervalst of onterecht afgeleverd worden. Daarenboven is het zelfs bekend dat de organisatie - het Nationaal Verzoeningscomité - in het verleden reeds vervalsingen uitvaardigden voor personen die in werkelijkheid niet verwikkeld bleken in een bloedvete. De brief van het ministerie van Justitie staft het bestaan van het Nationaal Verzoeningscomité en tracht de bonafide werking ervan weer te geven, maar kunnen de geloofwaardigheid van de werking van Verzoeningscomité niet herstellen;

(iv) de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het heel summier naar voor brengen van eerder afgelegde verklaringen en het herhalen van zijn vluchtrelaas. Met een dergelijk verweer slaagt hij er niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Waar hij in het verzoekschrift aanhaalt mensonterende toestanden meegemaakt te hebben in Albanië betreft dit een blote bewering die geenszins gestaafd wordt met enig begin van bewijs. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren, noch brengt hij bij huidig verzoekschrift enige concrete aanwijzing in die zin aan.

Wat betreft verzoekers betoog dat de Albanese overheid onvoldoende betrouwbaar is om beroep te doen op hen bij de bloedwraak kwesties maakt hij geenszins aannemelijk dat hij in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont niet aan meerdere ernstige persoonlijke pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekers voormeld betoog is niet van aard om een ander licht te werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin hieraangaande op basis van de actuele landeninformatie op goede gronden werd gemotiveerd dat dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Verzoeker toont niet aan dat de Albanese overheden in zijn geval niet bij machte of onwillige zouden zijn om hem en zijn gezin met betrekking tot de beweerde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot hem verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Waar verzoeker opnieuw aanhaalt dat zijn familie door de bloedwraak problemen jarenlang opgesloten heeft moeten leven in Albanië dient opgemerkt dat verzoeker, los van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, niet aannemelijk maakte dat hij naar aanleiding van de aangehaalde bloedwraak problematiek of bij eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Dit betoog volstaat niet om aan

te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

7. Over de vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande de door verzoeker neergelegde documenten wordt in het verzoekschrift met geen woord gerept. Deze vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind.

8. Wat betreft de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

9. Voor het overige brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij voor eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

10. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

4. Derhalve lijkt verzoekster evenmin nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De zaken met rolnrs 16 en 17 worden tezamen opgeroepen. De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP'n zijn het niet eens met de analyse dat er geen nieuwe elementen zijn bijgebracht. Bloedwraak is nog steeds actueel, strengere bestraffing (30 jaar ipv 25 jaar voor moord) biedt geen soelaas want bij moord wordt dan een andere reden naar voor geschoven om deze langere gevangenisstraf te omzeilen, dit wordt bevestigd door recente informatie. Ten onrechte worden documenten van het verzoeningscomité van de hand gewezen als uit een ver verleden, maar nu wordt een document/ondersteunende brief van het Ministerie van Justitie bijgebracht die de authenticiteit van de eerder als vervalst beoordeelde documenten bevestigt.”

5. Verzoekster betwist niet -noch in het verzoekschrift noch ter zitting- dat zij (zich voor) haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als diegene die door haar echtgenoot K. P. in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd.

In het kader van dat vierde verzoek om internationale bescherming van verzoeksters man wordt, rekening houdende o.a. met de door verzoekster en haar man ter zitting in het kader van hun vraag tot horen geformuleerde opmerkingen, bij arrest van de Raad nr. 324 482 van 1 april 2025 geoordeeld en gemotiveerd:

“4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De zaken met rolnrs 16 en 17 worden tezamen opgeroepen. De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP'n zijn het niet eens met de analyse dat er geen nieuwe elementen zijn bijgebracht. Bloedwraak is nog steeds actueel, strengere bestraffing (30 jaar ipv 25 jaar voor moord) biedt geen soelaas want bij moord wordt dan een andere reden naar voor geschoven om deze langere gevangenisstraf te omzeilen, dit wordt bevestigd door recente informatie. Ten onrechte worden documenten van het verzoeningscomité van de hand gewezen als uit een ver verleden, maar nu wordt een document/ondersteunende brief van het Ministerie van Justitie bijgebracht die de authenticiteit van de eerder als vervalst beoordeelde documenten bevestigt.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene en veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 23 december 2024.

5.1. Het betreft in casu verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming in België.

Zoals in de beschikking al kort werd toegelicht (in punt 2), werd in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker en zijn echtgenote in België, ingediend op 13 maart 2019 en dus thans meer dan zes jaar geleden, door het CGVS en de Raad vastgesteld dat de geloofwaardigheid van hun beweerd vrees slachtoffer te worden van een bloedwraak, ondermijnd wordt door verzoekers houding, met name de verschillende reizen die hij maakte naar het buitenland zoals onder meer Italië en Montenegro evenals de talrijke keren dat hij terugkeerde naar hun land van herkomst Albanië waar hij stelt een vrees voor vervolging te koesteren. Tevens werd vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote niet aantonen dat zij, daargelaten de geloofwaardigheid van hun verklaringen, in Albanië niet kunnen rekenen op hulp en/of bescherming van de nationale autoriteiten. In zijn arrest nr. 236 326 van 2 juni 2020, motiveerde Raad hieromtrent onder meer als volgt: “Verzoekende partijen maken aldus niet in concreto aannemelijk in Albanië met betrekking tot hun verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, alle realistische en redelijkerwijze van hen te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben uitgeput. Uit niets blijkt en verzoekende partijen tonen niet aan dat de Albanese autoriteiten hen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden”.

Verzoeker en zijn vrouw keerden niet terug naar Albanië, maar dienden de jaren nadien achtereenvolgens in oktober 2020 en december 2022 een tweede en derde verzoek om internationale bescherming in België in. Nadien volgde huidig vierde verzoek om internationale bescherming in België.

Zoals in de beschikking wordt aangegeven, blijft verzoeker, net als zijn vrouw, volharden in de reeds bij hun eerste beschermingsverzoek aangehaalde bloedwraakproblematiek en vrees om bij terugkeer te worden vermoord, elementen die dus reeds bij het eerste beschermingsverzoek door hen werden aangehaald en toen door het CGVS en de Raad werden beoordeeld, en die zij vervolgens ook bij hun volgende 2de en 3de verzoek om internationale bescherming herhaalden, verzoeken die niet-ontvankelijk werden verklaard bij

gebrek aan nieuwe feiten of elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen.

5.2. Ook de in het kader van huidig volgend, vierde verzoek om internationale bescherming in België door verzoeker, evenals zijn vrouw, aangehaalde elementen, met name hun verklaringen en de door hen neergelegde stukken -een kopie van de identiteitskaart, originele brieven van het Nationaal Verzoeningscomité en een ondersteunende brief van het ministerie van Justitie- vormen geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten, zoals in de beschikking reeds werd vastgesteld en toegelicht.

Waar verzoeker ter zitting diezelfde elementen louter zonder meer opnieuw aanhaalt, en hij zeer algemeen opwerpt het niet eens te zijn met de analyse (in de beschikking) dat er geen nieuwe elementen zijn bijgebracht, doet dit vanzelfsprekend geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat dit geen nieuwe elementen in de zin van voormelde bepaling betreft en verzoekers huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of bevindingen in die zin bevat.

Verzoeker gaat ter zitting, met zijn algemeen betoog, volledig voorbij aan de inhoud van de beschikking en hij doet geen poging of moeite om concreet en inhoudelijk op de erin opgenomen gronden in te gaan. Hij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het opnieuw aanhalen van elementen waarover reeds werd geoordeeld, zonder echter op die beoordeling concreet en inhoudelijk in te gaan. Bij gebrek aan enige concrete en dienstige repliek blijven de bevindingen van de beschikking onverminderd overeind.

Verzoeker gaat op die manier geheel voorbij aan het doel van de vraag tot horen dat erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is én waarom.

5.3. Daarnaast haalt verzoeker ter zitting nieuwe middelen aan, waar hij op algemene wijze, zonder enige concrete informatie desbetreffend neer te leggen, verkondigt dat recente informatie bevestigt dat bloedwraak nog steeds actueel is en dat strengere bestrafing (30 jaar in plaats van 25 jaar voor moord) geen soelaas biedt aangezien bij moord dan een andere reden naar voor wordt geschoven om de langere gevangenisstraf te omzeilen. Dit is echter laattijdig en niet toelaatbaar noch ontvankelijk.

Een verzoek tot horen strekt er namelijk niet toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij voormelde ter zitting voor het eerst opgeworpen zaken/info niet eerder, en bij uitstek in zijn verzoekschrift had kunnen aanhalen. In zijn verzoekschrift, dat kort en algemeen is opgesteld, rept hij er met geen woord over. Dat hij dit pas voor het eerst op zitting doet, is aldus laattijdig gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals in casu, aanmoedigen.

5.4. Verzoeker heeft voor het overige niets nieuws op te merken of toe te voegen met betrekking tot de in de beschikking van 23 december 2024 opgenomen grond en laat voorts na daadwerkelijk concrete en dienstige opmerkingen aangaande de beschikking te formuleren.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoeker bij huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond, namelijk dat ook verzoekster, net als haar man, bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt en er evenmin nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS